

manden for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) vil give for Thingets Interesse for Armeen, og, naar jeg saa har hørt dem, maa jeg tillade mig at udbede mig Ordet, om man ikke skulde faae Afslutning istand i Forveien, hvilket jo kunde være muligt, da det før er skeet (Latter).

Med Hensyn til mit Forslags Indhold, skal jeg gjøre det ærede Thing nærmere bekendt med mine Motiver herfor. Jeg havde oprindeligt havt til Hensigt at fremlægge en Plan til en saadan Invalidestiftelse, men, da der ved den første Behandling af nærværende Sag udtalte sig en saa afgjort Stemning i Thinget imod, for Diebliffet at gaae ind paa en saadan Plan, saa har jeg opgivet dette, og har blot foreslaaet denne Paragraph som en ganske almindelig Bestemmelse, der, uden at binde den fremtidige Lovgivning, dog sikrede en saadan Stiftelses Oprettelse; kun har jeg tilføjet, at det fastsættes som en almindelig Bestemmelse, at Invalidernes Underhold paa denne Stiftelse ikke bliver som en Fattigforsørgelse, men saaledes, som det anstaaer sig ærefjære Krigere og Fædrelandets fortjente Mænd, og denne Bestemmelse har jeg foreslaaet, fordi der ved 1ste Behandling saaldt Uttrininger om, at Invaliderne kunde blive for- sørgede i Fattighuse eller Hospitaler, og dette anfaae jeg i det Mindste for mindre passende. Jeg har i Begyndelsen af Paragraphen sat, at Invalidestiftelsen skulde oprettes for dem, for hvem en saadan Stiftelse maatte være en særlig Velgjerning, netop fordi den Paastand er bleven fremført her i Thinget, at der var saa eller ingen af vore Invalider, der ønskede at komme i en saadan Stiftelse. Da jeg frygter for, at, naar jeg engang har sat mig ned, saa faaer jeg ikke Ordet igjen, (Tscherning: Det vil jeg dog haabe!) — ja, hvis jeg kunde stole paa, at man ikke fordrede Afslutning forinden, saa skulde jeg med Fornøielse standse her, og jeg synes jo rigtig nok, at der er et Slags Villighed for, at, naar man skal imødegaae Beviserne, man da ogsaa kan faae Ordet (Ja!). Imidlertid vil jeg dog for en Sikkerheds Skyld tillade mig at yttre, at der er blevet anført saa mange Grunde for, at vore Invalider ikke egnede sig for en saa-

dan Stiftelse, men jeg har ikke hørt en eneste Grund, som jeg efter min Erfaring maa ansee for virkelig begrundet i Forholdene. Der er blevet anført, at vore Tropper ikke vare fødte Soldater, og der er blevet anført, at det heller ikke var ønskeligt, at denne Soldateraand just skulde blive saa almindelig gjældende i Nationen, og Lignende. Jeg maa nu hertil bemærke, at jeg troer, at, saalænge det er nødvendigt at have Armeer til Landets Forsvar, saa er det ikke alene ønskeligt, men i højeste Grad vigtigt, at der er Krigeraand baade i Nationen og navnlig i Armeen, thi denne Krigeraand kan dog ikke føre til Andet end at Nærgjeringen, naar den vil benytte den, kan det. Forøvrigt maa jeg ogsaa bemærke, at, naar man siger, at der ikke er en Stemning i Armeen for en saadan Stiftelse, saa veed jeg ikke, hvortil man støtter denne Paastand. Jeg maa med Hensyn til alle disse Paastande bemærke, at det er vistnok almindeligt, at, naar en Taler er saa levende gennemtrængt af en eller anden Anskuelse, saa troer han, at alle Andre absolut maae dele den Anskuelse, der for ham staaer som klar og tydelig, og han fristes saaledes let til at paastaae, at hans Mening er den almindelige; men jeg troer dog, at, naar man har bestemte Erfaringer eller Kjendsgjerninger, som stride derimod, saa er man berettiget til at benægte en saadan Paastands Rigtighed, og det har jeg virkelig havt i mit tidligere Liv. Jeg har selv commanderet en Afdeling, som 3 Gange blev tilbudt Permission og Afsted fra Tjenesten, og som ikke desto mindre vedblev at tjene og tjener endnu; jeg har seet det samme Tilfælde med Soldater af Bondestanden og Vorgesstanden, og jeg troer, at de Fleste af de Tilstedeværende ville selv have været Vidne til, at, naar vore Soldater blive commanderede i Felten, da gaae de ikke nedslaaede, men bestandigt med glade Ansigter; det er dog altid et Beviis paa, at der maa være nogen krigerisk Aand imellem dem; men, om jeg nu ogsaa indrømmer, at det Antal, som kan kaldes virkelige Soldater med Liv og Sjæl, ikke er det største Antal, og at der kan være et ligesaa stort og maastee et noget større Antal, som ikke er Soldater, uden fordi Børnepligten tvinger dem dertil, saa maa man dog tage særligt Hensyn